

Segítség! Ifit tartok

**30 ÓRAVÁZLAT
A TANÉVRE**

 LUTHER
K I A D Ó

Budapest, 2024

A kiadvány a Magyarországi Evangélikus Egyház Gyülekezeti és Missziói Osztályának támogatásával készült az ifjúság és elköteleződés éve alkalmából.

Szerkesztette:

Boda Zsuzsa és Szidoly Roland

Minden jog fenntartva. Bármilyen másolás, sokszorosítás, illetve adatfeldolgozó rendszerben való tárolás a kiadó előzetes írásbeli engedélyéhez van kötve.

© A Magyarországi Evangélikus Egyház Luther Kiadója, 2024

Szöveg © Szerzők, 2024

Borítógrafika @ Jánosi Nikolett, 2024

Ajánló

Jézus mindenkire vonatkozó iránymutatást adott, amikor azt mondta önmagáról: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet...*” (Jn 14,6) Kötetünk a három fejezetcímeként is szolgáló hívószó – út, igazság, élet – témakörében egy tanévre való, összesen harminc ifjúsági bibliaórai vázlatot tartalmaz. Minden téma teológiai alapozással kezdődik, amelyet a beszélgetést segítő kérdések, illetve a feldolgozáshoz összegyűjtött ötletek egészítenek ki. A kiadvánnyal szakmai, módszertani segítséget kínálunk azoknak a lelkészeknek, hitoktatóknak, ifjúsági munkásoknak, akik közösségük sok kérdéssel küzdő, saját helyüket, szerepüket, küldetésüket kereső tizenéves tagjait szeretnék a jézusi állítás igazságára rávezetni, abban őket megerősíteni. A kötet széles körű tematikájával arra kívánunk rámutatni, mennyire változatos az az út, amelyen keresztényként járhatunk, illetve mit jelent számunkra, hogy Jézust tekintjük vezetőnknek, és őt követjük.

Isten áldása kísérje minden gyülekezeti, intézményi ifjúsági munkát végző munkatárs szolgálatát és az alkalmakon részt vevő fiatalok életét!

*Szidoly Roland szerkesztő,
az MEE Gyülekezeti és Missziói Osztályának
osztályvezető-helyettese,
a gyermek- és ifjúsági munkaág vezetője*

Út

1.

Hogyan induljak el?

! NAGY SZABOLCS

„Az Úr ezt mondta Abrámnak: Menj el földedről, rokonságod közül és atyád házából arra a földre, amelyet mutatok neked! Nagy néppé teszlek, és megáldalak, naggyá teszem nevedet, és áldás leszel. Megáldom a téged áldókat, s megátkozom a téged gyalázókat. Általad nyer áldást a föld minden nemzetsége.

Abrám elment, ahogyan azt az Úr mondta neki.”

(1Móz 12,1–4)

(A TELJES SZÖVEG: 1MÓZ 12,1–9)

Teológiai alapvetés

Minden kezdet nehéz. Még hordozzuk szívünkben a nyár felhőtlen szabadságát, de össze kell szedni magunkat, el kell indítani a tanévet, egybe kell hívni az ifjúságot. Gondolj most azokra a fiatalokra, akiket rád bízott Isten. Hogyan érkeznek ők az első alkalomra? Milyen élményekkel gazdagodtak a vakáció során? Vajon mit lehet tenni kezdeti lelkesedésük megerősítéséért, megfáradásuk elkerüléséért? Bárhogy is lesz ez az év, elhívtak minket, feladatunk van: megmutatni, hogy kicsoda Isten, és milyen az ő útja, az ő igazsága és a tőle jövő, nagybetűs Élet.

Ábrahám személyéről szűkszavúan ír a Szentírás. Hogy miért éppen ő az, akit megszólít Isten, azt sosem tudjuk meg. De talán éppen ez ennek a történetnek a sava-borsa. Nem az a fontos, hogy mennyire vagyunk tehetségesek vagy szorgalmasak. Jó családba születtünk-e, vagy önállóan küzdöttük fel magunkat. Ami igazán lényeges, hogy Isten szól. Szól, hogy mi mindannyian Ábrahámmal együtt elhívtak vagyunk arra, hogy elinduljunk, és megtaláljuk megígért otthonunkat. Megerősítő lehet, hogy Isten népének története ezzel az ígérettel kezdődik: hazavezet minket Isten. Abba a mennyei otthonba, amelyről sokszor el sem merjük hinni, hogy közöttünk van (vö. Lk 17,21).

Igent mondani erre az ígéretre egyszerű, de Isten hívására, az elindulásra már nem olyan könnyű. Különösen akkor, ha méltatlannak érezzük magunkat a kitüntetett szerepre. Isten azonban a legtermészetesebb módon bátorít: bármerre induljunk is, áldás leszünk. Isten kijelenti, hogy aki elindul, áldás lesz a teremtett világ egésze számára. E két szó – elhívás és áldás – óhatatlanul jelzi: fontosak vagyunk Istennek, ő megbízik bennünk, hogy áldása közvetítői legyünk ebben a világban.

Beszélgetést segítő kérdések

1. Melyek azok a kihívások, amelyekkel az ifiseid szembeesülnek az új iskolai év kezdetekor? Hogyan tudod felszínre hozni ezeket és megsegíteni benne őket?
2. Mit jelent a szolgálatodra nézve, hogy Isten téged is elhívott? Tudsz-e ebből az elhívásból meríteni, vagy esetleg túl nagy nyomást érzel miatta? Vajon mire hívhatta el az ifiseidet Isten? Milyen területeken, milyen jelekben ismerhették fel ezt?
3. Isten hívására az ember válaszol. Milyen válaszok merülhettek fel Ábrámban, és milyenek merülnek fel az ifiseidben és benned?
4. Milyennek képzeled el az Isten által előkészített, megígért otthont? Miben más és miben azonos az otthonoddal?
5. Miként látszódik a világban, hogy áldás vagyunk? Mit tehetünk azért, hogy még láthatóbb legyen?
6. Ábrám elhívásának utolsó mozzanata, hogy oltárt épít. Ezzel jelölte meg azt a helyet, azt a pillanatot, ahol és amikor elhívta őt Isten. Mi milyen oltárokat építenénk? Mikor és hogyan éreztük azt, hogy megszólít minket Isten?

Ötletek a téma feldolgozásához

Az „első”

Témánk központi kérdése az indulás, így „jégtörőként”, beszélgetésindítóként az ifisek megoszthatják egymással azokat az emlékeiket, amikor először történt velük valami. Ehhez az ifivezető kis kártyákra előre felír témákat (pl. első nap az iskolában, az első sikerélmény, az első külföldi utazás, az első orvosi beavatkozás, az első nagy csalódás stb.), amelyek közül mindenki húz egyet, majd nagy, közös körben vagy kis csoportban mesél róla. Kis létszámú csoport esetén a témákat kártyák helyett egy nagy kartonra vagy táblára is fel lehet írni.

A beszélgetést követően szó eshet arról, hogy hány „első” történik velünk, és hány „elsőnél” van bennünk félelem, megtorpanás, kétség. Ábrám elhívásával összekötve pedig azt a kérdést is feltehetjük, hogy vajon mikor szólt először hozzánk Isten, és hogy vajon mire hív majd el, amikor először szólít meg.

Áldásként a világban

Az elhívás, az elindulás témája lehetőséget ad arra, hogy beszéljünk arról, mi milyen ajándékokat kaptunk Istentől, és ezekkel az ajándékokkal hogyan tudunk áldás lenni a világban. Jól illeszkedik ehhez a Római levél és az Első korinthusi levél 12. fejezete, ahol Pál apostol a kegyelmi ajándékokról ír. Az ifisek először párokban beszélgessenek arról, hogy ki milyen (kegyelmi) ajándékokkal rendelkezik. (Az elhangzottakat felírhatjuk ígés lapok hátuljára, esetleg kivetíthetjük projektorral.) Ne csak önmagukról beszéljenek, hanem másoktól is, ehhez pedig lehetőleg egymást jól ismerők alakítsanak párokat. A páros beszélgetést követően az ifisek kis csoportokban is megoszthatják egymással az elhangzottakat, így mindenkinek lehetősége nyílik bővíteni az „áldáslistát”.

Látogatás

Isten a „kényelmesből” az ismeretlenbe hívja el Ábrámot. Ahhoz, hogy megismerjük önmagunkat, és felismerjük, hogy milyen küldetésünk is van ebben a világban, sokszor ismeretlen tájakra kell eljutnunk. Amennyiben van rá lehetőségünk, keressünk fel a csoportunkkal egy olyan intézményt vagy cselekvő közösséget, ahol periférián élőkkel találkozhatnak az ifisek, vagy látogassunk meg nehéz helyzetben élő, de az életéről bizonyosságot tevő testvért, aki nehéz sorsa ellenére is az ígét hirdeti, és Isten országáról tanúskodik. Ha erre nincs mód, hívjunk meg egy, a témában jártas személyt az ifjúsági órára. Fontos, hogy az élmény után mindenképpen történjen reflexió, legyen lehetőség a benyomások átbeszélésére.

Levélírás

Mivel évkezdő alkalomról van szó, érdemes megadni a lehetőségét, hogy az ifisek összegezhessék, mit jelent számukra a következő tanév. Például, hogy mit gondolnak jelenleg önmagukról, milyen céljaik vannak a tanévre, és mik a félelmeik ezekkel kapcsolatban. Fogalmazzák meg gondolataikat egy levélben. Ezt az ifivezető fogja őrizni, és az utolsó, tanévzáró alkalmon visszaadja nekik. Egyéni munkáról van szó, amelynek kellőképpen teremtsük meg a kereteit: ráhangoló felvezetéssel, megfelelő időkeret biztosításával (akár fél órát is igénybe vehet az egyéni munka), hangulati elemekkel (zene, gyertyák stb.), illetve a levélírás végén imádsággal. Ne csak játékos feladatként tekintünk rá, hanem fontos pillanatként, őszinte kitérülésként, amelynek során az ifis Isten elé viheti, ami benne van, ezért hangsúlyozzuk, hogy ezeket a leveleket rajta kívül csak az olvashatja el a tanév zárásakor, akinek ő megengedi.

Ötleteim